

A légikísérő

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 7. szám, 2019. február 15.

Mikor a hetedik osztály kezdődött, a szeptember szokatlanul hideg volt. Eső verte a paneliskola ablakát, az úttörők csuromvizes orkáncabátban és nyakkendőben léptek be a tanterem ajtaján. Fegyveres erők napján történt. Az Ikek nem jöttek iskolába, éppen jelteni akarta a hetes a hiányzókat, mikor kopogtak a tanterem ajtaján. Az apukájuk állt odakint, ballonkabátban, fényes, barna cipőben. Osztályfőnöki óra volt, ezért az osztályfőnök készségesen behívta, előre megbeszélhették, mert látszott, hogy egyáltalán nem érintette váratlanul a kopogás. Gyerekek, fontos dolgot szeretnénk elmondani nektek az Ikek apukájával. Megkértem, jöjjön be hozzátok, ma nem ment be dolgozni a minisztériumba, hogy elmondja nektek, a fiúk nem fognak többet ide járni. Tessék, apuka, adta át a szót, apuka krákogott, alig volt hangja, aztán rutinosan, mint aki folyton beszédeket tart, ridegen és tárgyilagosan közölte a részleteket. Másik városban folytatják az iskolát, családi okok miatt döntöttek így, úgyhogy mindenkinek jobb lesz. Meg hogy ő nem is szeretne mellébeszélni, egyenes ember, ezért azt is elmondja, hogy a felesége miatt van minden, amin ő most elég nehezen tudja túltenni magát, így a közös jövő és a közös élet akadályokba ütközik, viszont a gyerekeknek a lehető legjobb feltételeket szeretné biztosítani a tanuláshoz.